

EVA POSKOČILOVÁ

první Česká snookerová rozhodčí

Eva se ke kulečnicku dostala náhodou. Její kamarádka si chtěla vyzkoušet kulečnickovou školu Jiřího Korna. V klubu Harlequin se dostala k poolbillardu a první kulečnickové kroky kráčela pod trenérem Pavlem Halamkou.

Kulečnick jí zaujal, začala hrát soutěže, nejvyšší ženskou ligu a přišli i první vítězství. V klubu byl i snooker, dvanáct stop dlouhý a šest stop široký kulečnickový stůl. Nejtěžší kulečnicková hra snooker, Evu pohltila úplně. Nominovala se i na Mistrovství Evropy a stala se českou snookerovou reprezentantkou. V té době se začala intenzivně zajímat o pravidla snookeru z pozice rozhodčího. Protože u nás nebyl v té době jediný školený snookerový rozhodčí Eva vycestovala do Německa a udělala si základní snookerový rozhodcovský kurs. Na ten navázala dalšími kurzy až získala nejvyšší možnou kvalifikaci Mezinárodního snookerového rozhodčího. Eva zcela změnila pojetí rozhodčího v Českém snookeru. Uspořádala několik rozhodcovských kursů u nás kde si Eva vychovala další České rozhodčí. Ale ve svém zapálení je jenom jedna. Nikdo to nedotáhl dál, Eva Poskočilová se stala vyhledávanou mezinárodní rozhodčí, rozhoduje jak profesionální turnaje tak amatérské a protože na samotné hraní snookeru nezanevřela prožila letos na jaře neuvěřitelných osmnáct snookerových dní.

Osmnáct dní snookeru Evy Poskočilové Mezinárodní rozhodčí

Letos na jaře jsem si naplánovala něco, o čem jsem věděla, že bude náročné: nakonec se z toho vyklubalo nepřetržitých 18 dní snookeru s mnohakilometrovými přejezdy a přelety. Letošní ME ve snookeru se konalo v Zielone Góře v Polsku, končilo 6. června, ovšem už 6. června začínal v Sofii první letošní turnaj série PTC. Nejdřív jsem se rozhodla profesionály protentokrát oželeť, ovšem pak jsem se zkusila domluvit s ředitelem turnaje Paulem Collierem, kterému vůbec nevadilo, že dorazím až během prvního dne, prostě prý začnu pískat, jen co se dostanu do haly. Musela jsem honem sehnat letenku a naplánovat přejezd z Polska do Prahy, abych to letadlo chytila. K tomu všemu ještě přibyl seminář a zkoušky polských snookerových adeptů na mezinárodní Class 3, který se konal těsně před začátkem ME a jehož jsem se mohla účastnit jako „pozorovatel“. Informaci, ve kterém hotelu budeme při ME, jsme dostali až těsně před šampionátem, takže jsem volila cestu nejmenšího odporu a našla si na víkend hotel co nejbliž od klubu Hot Shots, kde seminář probíhal. A jaké to celé bylo?

Zielona Góra leží nějakých 300 km od Prahy, konečně tedy bylo ME, na které se dalo jet autem. Jenže já tam musela být už v sobotu, takže reprezentační kolegové kvůli mým komplikovaným cestovním plánům z Prahy vyrazili až v pondělí. Lukáš Křenek a Dan Milý nevěděli, jak dlouho zůstanou (respektive kam až v turnaji postoupí), Karel Salavec jako rozhodčí musel počítat s tím, že bude pracovat až do konce, takže jsme nakonec čtyři lidi jeli ve třech autech. Já jsem tedy do Polska dojela v sobotu, našla jsem klub Marcina Nitschkeho a po dvou měsících se zase sešla se spřátelenými anglickými rozhodčími a seznámila se s tuctem polských možných budoucích rozhodčích. Školitelé vykládali pravidla a ukazovali, jak řešit svízelnější situace u stolu. V pravidlech jsme se dostali až k sekci „Fauly“, pokračovat se mělo v neděli. Při výkladu se rozhodčí střídali, každý měl na starosti určitou část pravidel. Začali jsme v poledne, skončili asi

v sedm večer. Ukázalo se, že je potřeba odvézt víc lidí, než na kolik Polákům stačí auta, takže jsem si tři školitele vzala k sobě a nechala se vést od jednoho polského organizátora k jejich hotelu. Už po cestě do Zielonej Góry jsem zjistila, že když je v Polsku rychlost omezená řekněme na 40 km/h, místní po ní jedou tak sedmdesátkou. Totéž se opakovalo při přejezdu z klubu do hotelu, ale našťástí mi ten člověk neujel. V neděli jsme společně doprobrali pravidla a viděli ukázkový frame, ve kterém měli kandidáti hledat chyby a vůbec pozorovat rozhodčího u stolu (figurant byl Steve Starkie, to, co dělá, komentoval Dan Lewis, hráli Adam Stefanów a jeden asi desetiletý klučík z klubu). Já měla za úkol nechat zvonit mobil, hlasitě hovořit, prostě dělat hluk a rušit. Frame byl ze strany rozhodčího plný chyb, ovšem odhalena byla jen jedna, já měla plné ruce práce s vyrušováním. (Pak jsme se jim přiznali, že všechno, co jsem dělala, bylo domluvené.) Po obědě se začalo zkoušet a na to jsme se přesunuli do haly, které je co by kamenem dohodil od klubu. Ještě neměli dostavěné všechny stoly, ale čtyři připravili tak, že se daly používat. Viděla jsem tři zkoušky, které vedl Dan Lewis, a fungovala jsem taky jako figurant, pokud rozhodčí potřeboval další pár rukou, aby něco předvedl. Dvě kandidátky uspěly, jeden rozhodčí si bude muset zkoušku zopakovat. Pokud můžu srovnávat, celé školení

i zkoušky se nijak nelišily od toho, co jsme absolvovali před lety s Berniem Mickleitem, dokonce jsme si s Berniem mohli vyzkoušet víc práce u stolu. To ale v případě Poláků nahrazovalo ME, na kterém si Angličané nové mezinárodní rozhodčí prohlédli při jejich prvních zápasech a okomentovali jejich počínání. Po „zkouškovém“ vikendu se už nezadržitelně přiblížilo pondělí a s ním i zahájení ME. Lukáš s Danem v pořádku dorazili, Karla jsme viděli až při ceremoniálu, protože bohužel bydlel v jiném hotelu. Polští organizátoři se sice snažili jednotlivé výpravy ubytovat pospolu, ale stoprocentně se to nepodařilo, takže my (a většina dalších výprav) obývali hotel Dana na okraji města, Karel byl s Angličany a Holanďany a dalšími v centru a zbytek účastníků byl v dalším hotelu také poblíž centra. Angličtí rozhodčí

se celou dobu snažili přesunout k nám, protože jsme zvyklí si spolu hodně povídat a takhle nám všem chyběl společenský kontakt, ale bohužel se to nepovedlo. Na zahájení jsme dostali rozpisy a v úterý už jsme šli na věc. Jako většina i těch superzkušených rozhodčích si vždycky přeju první zápas prostě přežít, pokud možno s nějakým kvalitním hráčem, abych měla čas si zvyknout na nové prostředí. Čekal mě bývalý profík Roy Stolk z Holandska se sedmiletým Iulianem Boikem z Ukrajiny. Strašně se bojím dělat rozhodčí dětem, protože nikdy nevím, co se může stát, ale Iulian, Roy i já jsme to zvládli, takže zaplatpánbu, první zápas mám za sebou, pak ještě bojoval Roman Dietzel z Německa s Mateuszem Baranowskim z Polska, oba jsou to juniorští reprezentanti, znám je z dřívějšíka, takže očekávám bitvu a nepletu se: Mateusz vyhrává 4-3. Karel Salavec byl v opačné směně, takže jsem ho vlastně za celý šampionát neviděla. Moje zápasy se pak odvíjely dost podobně: když byl na best of 5, hrálo se ve směs těch 5 framů, když byl na best of 7, většinou jsme odehráli framů minimálně šest. Na každém šampionátu taky čekám, jestli dostanu nějakou odměnu v podobě super zápasu – někdy přijde, jednou se mi stalo, že to přišlo hned první den a pak už se nestalo nic výjimečného, jindy se nedočkám vůbec. Čekala jsem celý první týden a nic. V neděli probíhala kvalifikace na profesionální mistrovství světa v 6 reds, která měla být velmi rychlá. Hrálo se podle profesionálních pravidel, nejdřív skupiny a pak jedno kolo pavouka. Vítězové těch posledních zápasů se kvalifikovali do Thajska, kde mají od pořadatele hrazené bydlení, letenky a bůh-

víco ještě. Zápasy ovšem trvaly déle, než se předpokládalo, ale alespoň jsem měla příležitost pískat Robina Hulla, bývalého profesionála z Finska, a bylo to velmi příjemné, klidné, prostě hezký zážitek. Pak jsem společně s Ingo Schmidtem, Erikem Ambergem a Sverirem Gardarssonem čekala na závěrečné zápasy, ve kterých už jde vlastně o spoustu peněz. Můj zápas byl mezi Garethem Allenem a Johnem Whittym a skončili jsme v půl třetí ráno! Následující den došlo k nějaké chybě v plánování, takže jsem byla v hale už na devátou, polomrtvá, a to mě ještě čekala večer valná hromada EBSA. Při té jsem tedy už vážně měla co dělat, abych udržela otevřené oči. Odpoledne jsem měla pauzu, a protože moje spolubydlící měly zápasy, využila jsem toho k relaxaci. Bydlela jsem se dvěma rozhodčími z Běloruska v apartmánu, sice jsem celou dobu spala na rozkládací pohovce, ale zato jsme v koupelně měly vířivku, a tak jsem si chvíli poležela v bublinkách, abych se vzpamatovala.

Pak už šampionát nabral rychlý spád, po dohrání skupin už byly jasné pavouky, užila jsem si zápas Ira Roberta Murpyho s bývalým polským profíkem Kacperem Filipiakem, ale pořád jsem čekala na tu třeshinku na dortu. Letos přišla – pískala jsem semi-finále masters mezi Darrenem Morganem a Ianem Sargeantem – welšské derby. Ian mi sliboval, že bude dělat vylomeniny, protože je to vtipálek, ale pak se vlastně k ničemu pořádně nedostal. Darren vyhrál za nějakých devadesát minut 5-0, v každém framu měl break, nejvyšší byl 124! V posledním framu jsem si přála, aby se hrálo ještě dál, taková to byla nádhera. Myslím, že si tenhle zápas užil i Karel Salavec, který mi markoval.

Šampionát skončil, poznali jsme vítěze – Robina Hulla, Darrena Morgana a Wendy Jansovou, a mě čekal co nejrychlejší přesun

do Prahy, vybalit, zabalit, nic nezapomenout, honem na letiště a hurá do Sofie.

V Sofii jsem se zastavila v hotelu, převlékla a dojela do haly. Paul Collier mě provedl, abych věděla, kde co a hlavně koho najdu, a do deseti minut už jsem šla na zápas. Ryan Day hrál s Johnem Astleym a zase zaplaťpánbu, zápas probíhal hladce, takže jsem měla čas „osahat“ si nové prostředí a zvyknout na jiný systém počítadel. Jediný problém byl stůl a jeho bezprostřední okolí: na stůl omylem namontovali krátké kolejničky k černému mantinelu, takže se hrozně rychle plnily, a navíc byly kolem stolu pasti v podobě kabelů vedoucích k televiznímu stolu a děr v podlaze. Pak jsem se dostala na stůl vedle televizního, zápas byl mezi Barrym Hawkinsem a Garym Wilsonem. Gary vedl 3-0 a vypadalo to na relativně brzký turnajový konec finalisty mistrovství světa, ovšem Barry se kousl, stáhl na 3-3 a nakonec v půl dvanácté v noci zápas dotáhl do vítězného konce. Zážitek! Sice mi pak v hotelu nedali večerí, ale i tak to stálo za to. Paul Collier mě na další den napsal do ranní směny, takže mi s omluvou oznámil, že musím v osm vyrazit do haly... no, zasmáli jsme se tomu a já jen doufala, že nezaspím.

Ráno mě totálně probudil Tony Drago, který dokáže rozhodčího doslova zadupat do země, pokud ho zdržuje, ale „Tornado“ mě před zraky spousty diváků nesmetlo. Pak jsme se s Barrym Pinchesem a Chrisem Norburym protrápili jejich bitvou, která zahrnovala jeden break ve výši 72 bodů, dva přenastavené framy, spoustu missů, a hlavně Barryho zvláštní styl přístupu ke strku a docela pomalou hru, kterou jsem jaksi nečekala. Vlastně jsem neměla žádná zvláštní očekávání, jen jsem z toho byla prostě překvapená, a až pak mi kamarádi z řad vítězů amatérských

ME, kteří na ten zápas koukali, řekli, že takhle vypadají všechny jeho zápasy, a měli z mého údivu ohromnou legraci.

Poslední sobotní zápas, který jsem dostala, byl mezi Markem Davisem a Mattem Seltm, zase na tom stole s kabely a dírami v podlaze, na které jsem hráče upozornila, protože jsem rozhodně nechtěla, aby se mi u stolu přizabíli. Kolejničky u kapes už našťestí přehodili na správný konec stolu. Marka Davise už jsem pískala v Sofii loni na podzim, takže jsem věděla, že to bude příjemná záležitost, a nepletla jsem se: breaky na obou stranách, logický postup stolem, prostě paráda.

Nastal poslední den turnaje a Paul Collier mi řekl, že mám jet z hotelu v půl deváté. To by znamenalo osmifinálový zápas, super. Po cestě jsme dostali rozpis rozhodčích, kterým busem má kdo jet, a já společně s několika dalšími zjistila, že prý až v půl dvanácté. Brendan Moore totiž udělal podle toho, jak nás sledoval a hodnotil, rozpis zápasů až poté, co nám Paul řekl čas

odjezdů, takže nás všechny nahnali do haly na ráno. Ukázalo se, že čekám až na něco z pozdějších kol! Pauzy jsem využila k tomu, abych se podívala na zápas Ronnieho O'Sullivan s Markem Davisem – konečně jsem viděla Ronnieho naživo a byla to skvělá podívaná.

Můj zápas byl čtvrtfinále mezi Neilem Robertsonem a Jimmym Robertsonem. Byli jsme vedle televizního stolu, v hale bylo vyprodáno, atmosféra úžasná. Neil šel v jednom framu po maximum, ale nedal čtrnáctou černou! Od chvíle, co měl nahráno 40 bodů, bylo jasné, že se pokouší o 147. Bylo by to moje první maximum, smůla, snad někdy příště.

Tím moje aktivní rozhodcovské účinkování skončilo, ke spokojenosti méj i Brendana Moora a Paula Colliera, a mohla jsem se už jenom v klidu dívat na finálový zápas mezi Johnem Higginsem a Neilem Robertsonem. John si spravil náladu po loňské finálové prohře s Juddem Trumpem a letos Sofii ovládl.

V pondělí už jsme se jenom loučili mezi sebou a se Sofií, někteří hráči a rozhodčí mířili domů, jiní rovnou do Číny, a já vyrazila domů v úterý ráno a v hlavě mi běžely zajímavé či legrační momenty z uplynulých necelých tří týdnů: v Polsku jsem cestou z klubu do hotelu s anglickými rozhodčími ve snaze dohonit „vodiče“ přehlédla „ležícího policajta“, takže mi Angličani při přeskoku překážky dělali hlavami důlky do stropu v autě, ale klidně se ode mě nechali svézt i potom.

S běloruskými spolubydlíci jsem si oprášila ruštinu.

Darren Morgan mi po semifinálovém zápase poděkoval a pochválil moje rozhodcování. Na ME jsem se chtěla dostat co

nejdál, na základě hodnocení jsem měla semifinále, takže jsem spokojená.

Neil Robertson se před zápasem skoro nedal odtrhnout od rozhovoru s novinářem, takže jsem mu nestihla říct, u kterého stolu hraje. Výsledek – oba hráči se proběhli přes celou halu k jinému stolu a pak zase nazpátek.

Když hraje Robertson s Robertsonem, člověk si je prostě musí prohodit. V jednom framu jsem zapsala výsledky obráceně, viděla jsem jméno Robertson a bylo mi v tu chvíli úplně jedno, který z nich je který. Naštěstí jsem si toho hned všimla.

Od bulharského organizátora Olega Velinova jsme dostali stravenky na jedno jídlo – oběd nebo večeři – denně, jenže platily jen v hotelu a během dne se nedalo stihnout dojet si na oběd, hala byla od hotelu příliš daleko a pauzy moc krátké. Oleg proto nechal vždycky kolem poledne dovézt do haly několik obřích pizz, ze kterých nám ujídali i přítomní hráči.

Šla jsem si sednout do místnosti pro hráče, abych počkala na další zápas a dala si kousek výše zmíněné pizzy, a za stolem kousek od sebe jsem koutkem oka zahlédla někoho, jak leží na podlaze a rovná si záda. Po chvíli ten někdo vstal a ukázalo se, že to je Ronnie O'Sullivan.

S Paulem Collierem, Peterem Williamsonem a Brendanem Moorem se bezvadně povídá.

Začátkem července se ve Vídni koná Vienna Snooker Open – turnaj s profesionály, na kterém Ioni Lukáš Křenek skončil až ve čtvrtfinále (a já o hodně dřív, takže jsem si zase o to víc zapískala). V Sofii byl vídeňský hlavní rozhodčí Christian Fock, takže jsme se dohodli, že pokud se tam letos pojedou podívat, protože hrát nechci, mám si vzít rozhodcovské věci. Jen se mi omlouval, že mi za to nemůžou poskytnout vůbec nic, což mi až tak nevadí.

Další turnaj série PTC, který mě čeká, je Paul Hunter Classic ve Fürthu, kde se představí velká změna v oblečení pro tuto kategorii turnajů: hrát se bude v polokošilích a rozhodčí budou mít na sobě také polokošile. Do té doby se hráje v dresu code A což je košile, vesta, černé společenské kalhoty a samozřejmě společenské boty.

To bylo mých osmnáct dnů snookeru v roli rozhodčího. Cestovala jsem stovky kilometrů ale stálo to za to. Mezinárodní rozhodčí to nemají jednoduché!

Z www.snookerweb.cz přebíral Pavel Halamka

Fotografie: Radka Tippmanová, Monique Limbos, Tanya Vekker, Eva Poskočilová

TRH ZÁBAVY

PETER'S PAINTERS

Kapela hrající české a světové rockové pecky od '70 let po současnost

Kontakt: Petr Levora 777 621 298

ROCK JAK MÁ BEAT

peters.painters@seznam.cz
www.peterspainters.com

0788-11-06

**VYKOUPIME
použité VHP**
značek

EDP • Apex • Amatic • Kajot • Synot
apod.

Nabídněte na:
bazar@bosgames.de • tel.: 775 094 655

MLUVÍME ČESKY

2402-02-13

SEMI
S.R.O.

Prodej, instalace a servis

- Kamerových systémů
- Zabezpečovacích systémů budov a majetku včetně připojení na pult centrální ochrany
- Společných televizních antén, včetně rozvodu digitálního signálu DBVT

Mochovská 40, 198 00 Praha 9
tel./fax: 281 860 041 semi@semi.cz, www.semi.cz